

Chamaecyparis pisifera 'Aurea'

cyprysik groszkowy 'Aurea'

Odmiana sprowadzona z Japonii do Anglii w 1861 roku przez R. Fortune'a. W Polsce obecnie rzadko uprawiana, gdyż dużo bardziej popularne są inne bardziej karłowe i barwne odmiany. Drzewo do 10-15 m wysokości, dość szybko rosnące na żyznych stanowiskach glebowych. Tworzy korony stożkowate, luźne, szczególnie u starszych okazów. Rozgałęzienia boczne lekko przewisające. Ulistnienie łuskowate, złocistożółte, błyszczące na stanowiskach słonecznych, jasnozielone w cieniu. Szyszki bardzo małe, kuliste do 6 mm średnicy. Wymaga przeciętnych gleb, jest tolerancyjna w stosunku do pH gleby. Charakteryzuje się wysoką mrozoodpornością i może być polecana bez przeszkód do uprawy w Polsce wschodniej i centralnej. Nadaje się do sadzenia pojedynczo w założeniach parkowych, osiedlowych, dużych ogrodach naturalistycznych oraz do starych parków i ogrodów historycznych.

autorzy opisu tekstowego: Adam Marosz; Związek Szkółkarzy Polskich

pochodzenie	pierwsza publikacja: E.A. Carriere / Rehder; odkrywca, hodowca (selekcjoner): R. Fortune Wielka Brytania; wprowadzenie do handlu: 1861
grupa roślin	iglaste
grupa użytkowa	iglaste
forma	drzewo
siła wzrostu	wzrost typowy dla gatunku
pokrój	szerokostozkowy
docelowa wysokość	od 10 m do 15 m
barwa liści (igieł)	żółte, złociste
zimozieloność liści (igieł)	igły zimozielone
nasłonecznienie	stanowisko słoneczne
wilgotność	podłoże umiarkowanie wilgotne
pH podłoża	roślina tolerancyjna
rodzaj gleby	przeciętna ogrodowa gliniasta
walory	ozdobne z liści/igieł roślina zimozielona
zastosowanie	ogrody przydomowe parki kompozycje naturalistyczne (parki i ogrody) soliter (pojedynczo)

strefa

5b

autorzy opisu tabelarycznego: Adam Marosz; , Związek Szkółkarzy Polskich;

